

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבג.

עין משפט
נר מצוה

מז א ב ג ד ה מ"י פ"א
מהלכות שאר אבות
העומאות הל' י:
מח ו ז מ"י פכ"ג מהל'
כלים הלכה יא:

שיטה מקובצת

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) [פסחים מו. ברכות טו.
ע"ש,] (ב) [פסחים מו.
יחא אומר רב אחא ומיה
מיל הוא דליין?] (ג) [בכורות
ט פסחים א.] [מוספתא ספ"ח,
ה'] (ד) [מוספתא שס,] (ו) כלים
כפ"ח מ"ה, (ז) שבת טז;
ח) כס"א טספ; הגוים,
ט) כלומר השעור נשאת
כפולה מכות שהיא בלא
שטות. תי"ט, י) [ז"ל ב',]

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה טהור וכו'
אבל משהופשט החזה שרב
אין קשה להפשיט ואין
דרך להניחו כך: (ב) בא"ד
משום יד קשה דלחמת
אמאי כל העור חצור לא
היה לו לטמא אלא טפח:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א [רש"י ד"ה טלית וכו'.] ואע"ג דאמר בבהמה המקשה שלשה על שלשה שהיה טמא וכו' אלמא טומאת שלש על שלש דחוי ליה וכו' כצ"ל: [ב] בא"ד כולה טומאה דשלש על שלש היא וכו'. כצ"ל וכו' במ"ל פכ"ג מה"י כלים ה"י יא ד"ה תנן וכו':

מוסף רש"י

איבו אמרה. ר' איבו
אמרה להא מילתא משמיה
דריש לקיש ולא ר' אבהו
אמרה (פסחים מו). לא
שנו אלא לפניו. אנטיג
ידים וחפניהם עד דברך
קאי, דליו גבליך דר' ז
מלין דמה יש לו להפסיד
(סו). ורמינה. מהא דר'
יוסי צר חנינא דאמר
צבדיא אפילו מיל אינו
חוזר, דוקא מיל חוזר הא
פחות ממיל חוזר (סו).

לקיט והשומע טעה צין
ה דברים היה אומר זה
עבודה דמתייתין: ליגיון.
מתם: הרהפלין. עור ראש

אדם מת וזה למכשפות צמלחמה:

מתני' המפשיט צבהמה וצחיה

בעבורה. שחוטתה והוא טמא או
בטמאה נבלה והוא טהור אם מפשיטו
לעשות מן העור שטיח למטה ושלחן
אדמשיטיו פשוט כדרך ששמו עושין:
כדי אחיה. הוא חבור יד להוציא
וטומאה מן הנבלה אם נוגע בו
ולהכניס טומאה לבשר אם טהורה
היא וטפי מהכל לא היו יד להכניס
ולהוציא טומאה. ולקמן מפרש כמה כדי
אחיה: **ולחמם.** אם מפשיטו כ" ככול
סלצורח חמת כעין אותן שעושין

לצורך דבש ומתחיל מפיה והופכו
כלפי זנבה: עד שיפשיט את החזה.
היו חזור והנוגע צעור כנוגע בצצר
בין ליטמא בין לטמא מפני שהחזה
קשה להפשיט מכל האברים: המרגיל.
שהתחיל לחזותו מרגילה כלפי ראשה
ומפשיטה כפול לחמת כולו חזור
מפני שהחזה לסוף הפשטו הוא לפיכך
כולו חזור והנוגע אף צעור המושפט
כנוגע בצצר: עור שעל הלאה.
מעצמו נפשט לפיכך אינו חזור
מפשות המפשה הראשון חזור דרך
שהחזה עושה מזהל כולו חזור
דקמני לאו דוקא כולו אלא עד החזה:

גמ' מלאו ואילן. מההפסטי כדי אחיה בפשוט על פני כולו לאחר שסקרו מן הוואר עד הוצב באמצעים בדרך המפשיטין והפסטי כדי אחיה צביצות כולו: **טור המופשט.** הוא מקום חצורו אבל מחצורו ואילן, על טמא ממש שומר כדאמרן [קס"ה]. צנוג נגד הבשר מאחוריו: **טפח.** מן העור המופשט סמוך לנקום חצור צביצות כולו הוי צית י וטמא מפני שצריך לאחזו שם ומושק ומפשיט מאיליו ולרצ לאו ד חשיב ליה ואלא"כ מטלטלין צו אח האוכל: **כשיעור הוי.**

כדי אחיה: בעור שנגד הצער
שלא נפשו עדיין: בטח ראשון.
הסמוך לכדי אחיה כגון שלא הפשיט
אלא טפחיים דאוחו טפח הסמוך
לכדי אחיה אינו אוחו זו ומוסף לפי
שנוה לו לאחוז בשפת העור ומשוך
ולא זה ולא זה טוב לו אלא מפשיט

בסמין אבל לאחר שהפשיט קצת שלשה טפחים וארבעה והעור המופשט מכבד כלפי מטה אוחז בטפח הסמוך לזכר ומושך וכוזב העור מסיעו: יש טפח ששעורו כפול: **טלים שהסחיל בה לקורעה.** נשטמאה ובה לקורעה לבטלה מתורת טלים ומאחר שאינה ראויה למאכלה הראשונה ואין שמה עליה מטהרת אע"פ שיש בשיייה שלש על שלש ועדיין ראויה לקבל טומאה טהורה מוטומאה ראשונה דומיא דכלי חרס דשזירתו מטהרתו ושזריו מקבלין טומאה כדאמר' באלו טרפות. (לעיל דף מד:) וזקרקרותיהן ודופנותיהן. ואף על גב דלמזבז המאסא (לעיל דף עב:) שלשה על שלשה שהיה טמא מדרס ומגע הוצו וחקקו תשור מן המדרס ועדיין טמא מגע הוצו אלמא טומאת א' שלשה על שלשה דחזי' ליה לא בטולה מיניה התם

הוא דהוו עליה צ' טומאות טומאת מדרס חמורה וטומאת מגב ליה ופשה לה טומאת מגע דחויא לשלש אכזבות אכל הכא חד שמה שמה מינה דחו לא פש עלה מידי: לא שנו אלא בטלית טעם שיעריב שמשא ולפיכך צא לקורעה דהכא הוא דלא גזרינן דליקרא דכיון דלא חס ויעלה אטבילה שהמים קשין לה ולא חס לכך לטהרה צקריעה וזו לא סגי לה צרובא עד שיקרענה כולה: ד צטבות יום ליכא לאוקומה ולהשתמש בה ציום שהטבילה שמשמטין בה יוצאמו טבילה בת יומא עולה בלא הערב שמש וט עיקר וקריעה ציום המחרת לטומאתה דהרואהו משתמש בה

מזהור המופשט. למאי
מטלטלין זו את
אחיה חשיב יד טפי וגרר
בצער עצמו ולטלטלו אי

מר ב"ה וחדא מינייהו
חנינא לא שנו אלא
פילו מיל אחד אינו
נקב אמר ומינה מיל
פחות ממיל חוזר:
ומקום למקום ונכנס
אזין לך כל ליגיון
קרקפלין ואל תתמה
שמעאל מונה בראש
שיט בבהמה ובחיה
דש"ת וביהמ"ד

שִׁפְשִׁיט אֶת הַחוּזָה
וּמֵאֵה לִישָׁמָא וּלְמֵמָא
יֹוֹחֲנָן בֶּן נֹרִי אֹמֵר
נֹר עַד שִׁפְשִׁיט אֶת
יִלְדָּא מֵאִי אִמֵּר רַב
סִי אִמֵּר טַפַּח הַסְמוּךְ
הַמְּפִשִּׁיט כְּשִׁיעוֹר
וְגוֹעַ בְּמוֹפָשֵׁט מִהוֹר
הַסְמוּךְ לְבִשֵּׁר לֹא
לְבִשֵּׁר תֵּא שְׁמַע בְּעוֹר
עוֹר שְׁכַנְגָּד הַבִּשֵּׁר
לְבִשֵּׁר מִהוֹר תֵּא
עוֹר שְׁכַנְגָּד הַבִּשֵּׁר
שֵׁשִׁי בְּהִמָּה וּבַחִיָּה
יִקָּה וּבִגְסָה לְשִׁטִּי
יִלְדָּא לְבִשֵּׁר מִהוֹר הַכֹּא
אֲשׁוֹן תֵּא כִמְה כְּדִי
מִפְחִיִּים אִמֵּר אֲבִי
הַכִּי כִמְה כְּדִי אַחִיזָה
בְּסִי מְלִית שְׁהַתְחִיל
רָעָה רֹבָה שׁוֹב אִינוּ
רַב נַחֲמָן אֹמֵר רַבָּה
אֵלֶּא בְּמִלִּית טְבוּלָה
וְהָא וְאִמְטָלָה לֹא חִיִּים
אֲבָל מְלִית שְׁאִינָה
מֵאֵל לֹא אֲתִי לְמִיקְרָעָה
תְּשׁוּבוֹת בְּדָבָר הָדָא
בֵּת יוֹמָא עוֹלָה וְעוֹד
עוֹלָה

י' משום דכל זמן שלא הפשיט כדי

אחיה הוא קשה להפשיטו ופעמיים
שמיניו כך וזריך לו לטלטלו ממקום
למקום אבל משהפשיט כדי אחיה
יזב אין קשה להפשיט ואין זו משם עד
שיפשיט כולו וכן צחמת עד שיפשיט
את החזה לפי שהחזה קשה להפשיט
ולכן לפעמים מניחו כך שעה
אחת ומוך כך יטורך לטלטלו אבל
משהופשט החזה יא^ה אין דרך להניחו
כך ועוד יש לפרש טעמא דרב דאמר
מכאן ואילך טהור המופשט מפני שכדי
אחיה נריך העור להיות יד לאורך
הפשטה אבל ביותר מכדי אחיה לא
לפי שאם מחזיק בשפת העור אין יכול
למשוך בזה ולהפשיט וצבדי אחיה
סמוך לבשר אין יכול להחזיק צבדי
העור היטב ולמשוך הלכך עד [בדן]
אחיה יכול להחזיק ולמשוך בשפת
העור טפי לא כדפי' הקונט' גבי הא
דמשי בסמוך והוא בטעם ראשון

החוקים לא נשפטים העור ולא באמצע
העור וי"מ כולה ממני משום שומר
דעד כדי אחיה הוי חבור וכ"ש פחות
אם נגע שרץ צעור המופשט מכנים
שומאה לבשר משום שומר ואע"ג
דאמר לעיל (ק"ט, דף ק"ט) דעור כנגד
הבשר דוקא הוי שומר הכא חשיב
כנגד הבשר כיון דחשיב הכל כמחזור
וכן לחמט כל זמן דאחיה מחזיר חשיב
הכל מחזור אבל משום די חזר לפרס
דלרב אסי דאמר טפח סמוך לבשר
טמא משום די (א) דלחמט אמאי כל
העור חבור לא היה לטמא אלא טפח
הסמוך לחזה דמאי שגא דין חזה לשאר
אברים אלא ודאי משום שומר הוי
דאמר דהעור מחזור וכן לשון דהוי
זה חבור משמע דהוי שומר שומר דדיד
מה שייך לשון חבור והכי מוכח בת"כ
דתינא היסם כנצלחה ולא במפשיט
לשטייה כדי אחיה ולחמט עד שיציא
כל החזה יכול שאני מוציא פחות
מכשיעור ת"ל יטמא אלתא דטעמא
דשטייה כדי אחיה הוי משום שומר
דאמר מיתמא דרשין לעיל (ס"ח) שומר
דנבלה הוי דרש לעיל לחמט כן פ"י
ר"ב רבינו יעקב מאור"ל"ש ואין

ומטמא ב"ח וגם בשמעתין אלא עד כדי
ההיינו פחות מכשיעור שמזכיר לשם:
נפח הסמוך לבשר טמא ופרך לרב
שפט ומשני הכא במאי עסקין בטפס
מתחיל להפשיט העור עד כדי אחיה
וממפרש בסמוך ופרושי קא מפרש עד
סמוך לבשר: מל"ת שהתחיל בה
דע רובה הוא טהורה למפרע מתחלת
המשמע כפירוש ומה שקשה לפירוש
מה המקשה (לעיל דף עב: ד"ה שבעת):

עולת

ל ממנו טומאת מדרס דמו לא חזי
על שגשה היא וקריעה מהניא לנפול
ורריך להשתמש בה טהרות קודם
א חיים עלה ולא אחי למקרה רובא
בא: אבנ. טמאה ולא תצילה ובא
פגא אלא פלגא ואמר רובא הוא: חדא.
עיה לטהר וסבור על ידי טבילתה
יילה עסקיין אלא בשלא הוציאה כל
דקאמרת גזירה רובה אטו חמיה:
עולת

עולת